

Michele Geracin haastattelu

Michele Geraci sukelsi 253 metrin syvyyteen 24. elokuuta vuonna 2014. Tällä sukelluksellaan hän saavutti Italian ennätyksen syvyysukelluksessa. Paikkana oli Capo sant'Ampeglio Bordigherassa.

- Tavoitteesi olivat kuitenkin vielä kunnianhimoisemmat, vai kuinka Michele?

Halusin sukeltaa erittäin syvälle, aina 340 metriin. Tämä on syvyys, jonka saavuttamiseen saa kulua enintään 14 minuuttia, sillä muutoin varailmavarastot kuluisivat loppuun, mikäli hengityskaasua ei olisi saatavilla (hengityskaasuletkun rikkoutuminen). Venttiiliongelman hidasti vauhtiani, ja 14 minuuttia tuli täyteen juuri kun syvyyteni oli vähän yli 250 metriä. Niinpä keskeytin laskeutumisen.

- Tulit kuitenkin hymyillen pintaan...

Kyllä, sukellus sujui hyvin ja nousin pintaan onnistuneesti. Keskeyttäminen ei aina ole kovin helppoa, mutta jos kykenet siihen, olet silloin itsesi herra.

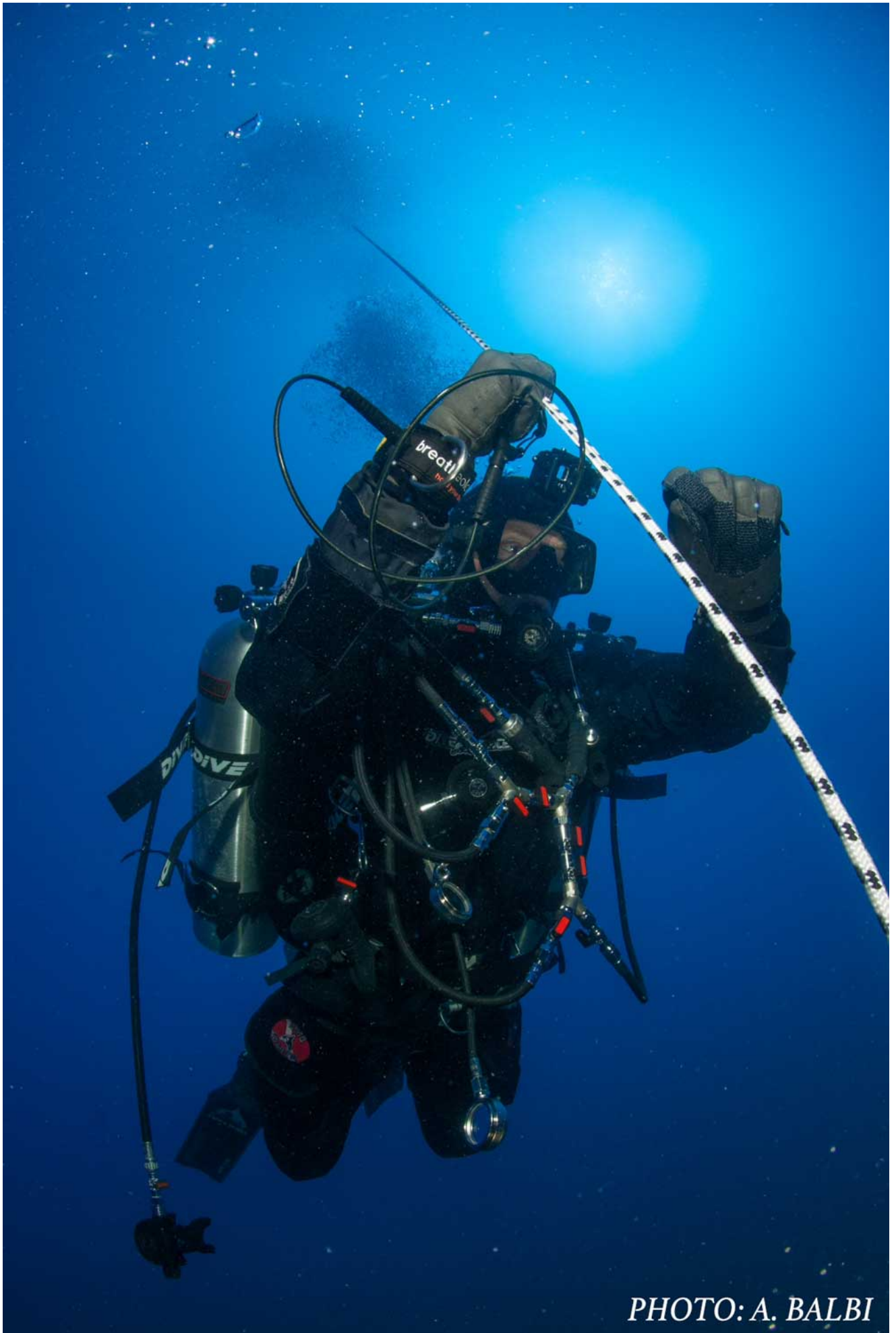

PHOTO: A. BALBI

- Kuinka sinusta tuli sukeltaja?

Isäni on vanhan koulun sukeltajia, ja ollessani kahdeksan vuotta vanha hän pani selkääni pienen, 4-litraisen Aralù-pullon. Voin edelleenkin muistaa tuon tapahtuman. Muistan, kuinka astuin veteen rannalta ja kuinka minun oli tarkoitus viipyä vedessä vain kymmenen minuuttia, mutta isä joutuikin odottamaan niin kauan, että olin käyttänyt kaiken hengitysilman loppuun. Jäin koukkuun saman tien...

- Kumpi tuli ensiksi, vapaasukellus vai laitesukellus?

Vapaasukellus! Minulla oli tapana käydä kalastamassa kissalleni. Nykyään ajattelen kaikkea vain yksinkertaisesti sukeltamisena ja vuorottelen laitesukelluksen, vapaasukelluksen ja rebreather-sukelluksen välillä sekä valokuvaan ja kalastan vuorotellen. Kun herään aamulla, katson merelle ja päätän tilanteen mukaan kulloisenkin päivän sukelluksen.

- Suhteesi DANIin: vakuutus vai tutkimus?

Otin DANin vakuutuksen vuonna 1994 suorittaessanisukelluksen jatkokurssia, mutta huomasin pian, että DANin toiminnassa ei ollut kyse ainoastaan vakuutuksista. Niinpä vuonna 1997 minusta tuli happiensiavun DAN-kouluttaja. Pian tämän jälkeen osallistuin tutkimusprojektiin, joka liittyi Uwatecin toimittamiin mustiin laatikoihin. Keräsin tietoa sukellusprofileista, ja silloin minulla oli jo tapana sukeltaa 150 metriin asti. Minusta oli tärkeää jakaa kokemuksiani muille, koska sen tyyppisestä sukeltamisesta ei ollut olemassa paljonkaan tilastoja. Pidän DANista kuitenkin myös siitä syystä, että siellä tutkijoiden asenne tutkimustyöhön on hyvin inhimillinen. Kyse ei ole vain kylmistä tilastoista, taulukoista ja numeroista.

- Milloin olet pelännyt?

Olen kiitollisuudenvelassa DANille ja voin sanoa, että saan kiittää hengestäni DANia, vaikka kaikki kävikin sattumalta. Olin tavoittelemassa ennätystä sukelluksellani, ja tähän sukellukseen sisältyi laskeutuminen pystysuoraa vaijeria pitkin. Koska takertumisvaara oli hyvin pieni, en pitänyt veitsen mukaan ottamista mitenkään tärkeänä, vaan jätin sen pinnalle. Nousun aikana 140 metrin syvyydessä huomasin, että viiden sukelluspullon pakkaukseni jäi kiinni kamerakaapelin silmukkaan. En päässyt liikkumaan ylös- enkä alaspäin! Olin juuttunut kiinni, mutta kun sitten katsoin tietokoneeni näyttöä, huomasin pienen pelastusveitsen, jonka DAN oli lahjoittanut minulle kuusi kuukautta aikaisemmin. Olin laittanut sen tietokoneen rannekkeen sisään ja unohtanut sitten koko veitsen! Ihoni nousee vieläkin kananlihalle, kun katson kyseistä videota.

- Kerro jostakin huippuhetkestäsi.

Yksi huippuhetki oli silloin, kun olin sukeltamassa erään ystäväni kanssa Tirpitz-hyllällä Sanremossa. Sukelluksen lopulla delfiini tuli lähelle meitä, 70 metrin päähän! Uskomatonta tässä tilanteessa oli se, että

me vietimme koko dekompressioajan, kokonaista puolitoista tuntia, ihailen sen leikkiä. Kun sitten nousimme ylös vedestä ja riisuiimme välineemme pois, sukelsimme uudestaan sen kanssa, ja myöhemmin se seurasi meitä satamaan, leikkien veneen keulan edessä. Todella upea kokemus!

- Miten edistät sukellusturvallisuutta kouluttajana ja asiantuntijana?

Olen toteuttanut monia projekteja, jotka on useimmiten kehitettykansallisen sukeltajaliiton valmennusohjelmissa. Tällä hetkellä olen omistautunut vapaasukeltajien turvallisuudesta huolehtimiselle syvyyssukelluskilpailussa. Viime lokakuussa minulla oli kunnia tulla nimitetyksi CMAS Apnea Outdoor - maailmanmestaruuskisojen päätuomariksi. Tulevaisuudessa toivomme voivamme toimia niin, että yksinkertaistenkin harjoitustilanteiden turvallisuus olisi samalla tasolla kuin maailmanmestaruuskisojen turvallisuus.

- Millainen on tavallinen päiväsi, entä roolisi pelastussukeltajana palokunnassa?

Työskentelemme 12 tunnin vuoroissa, päivällä tai yöllä. Päivävuorossa meillä on nimenhuuto kello 8 yhdessä pääasemalta tulevien kollegoidemme kanssa. Aamiainen on kello 9 ja sen jälkeen on harjoitukset joko merellä, jos mahdollista, tai muussa tapauksessa altaalla. Lounaan jälkeen on huoltotöitä ja kello 17 jälkeen kuntosali- tai juoksuharjoituksia, jollei elimistöömme ole kertynyt kuplia. Olemme tietysti aina toimintavalmiudessa hätätilanteita varten. Lisäksi kaksi sukeltajaa määrätään joka päivä helikopterimiehistöksi.

- Salainen unelmasi sukellukseen liittyen?

Toivoisin sukeltavani yli 300 metrin syvyyteen, eikä syynä ole ainoastaan ennätyksen saavuttaminen. Työskentelen parhaillaan tämän tavoitteen saavuttamiseksi, mutta tärkein asia minulle tällä hetkellä on kuitenkin vapaasukellusprojekti. Haluaisin nähdä sen televisiolähetystenä olympialaisissa. Kyllä, nimenomaan se taitaa olla minun unelmani.

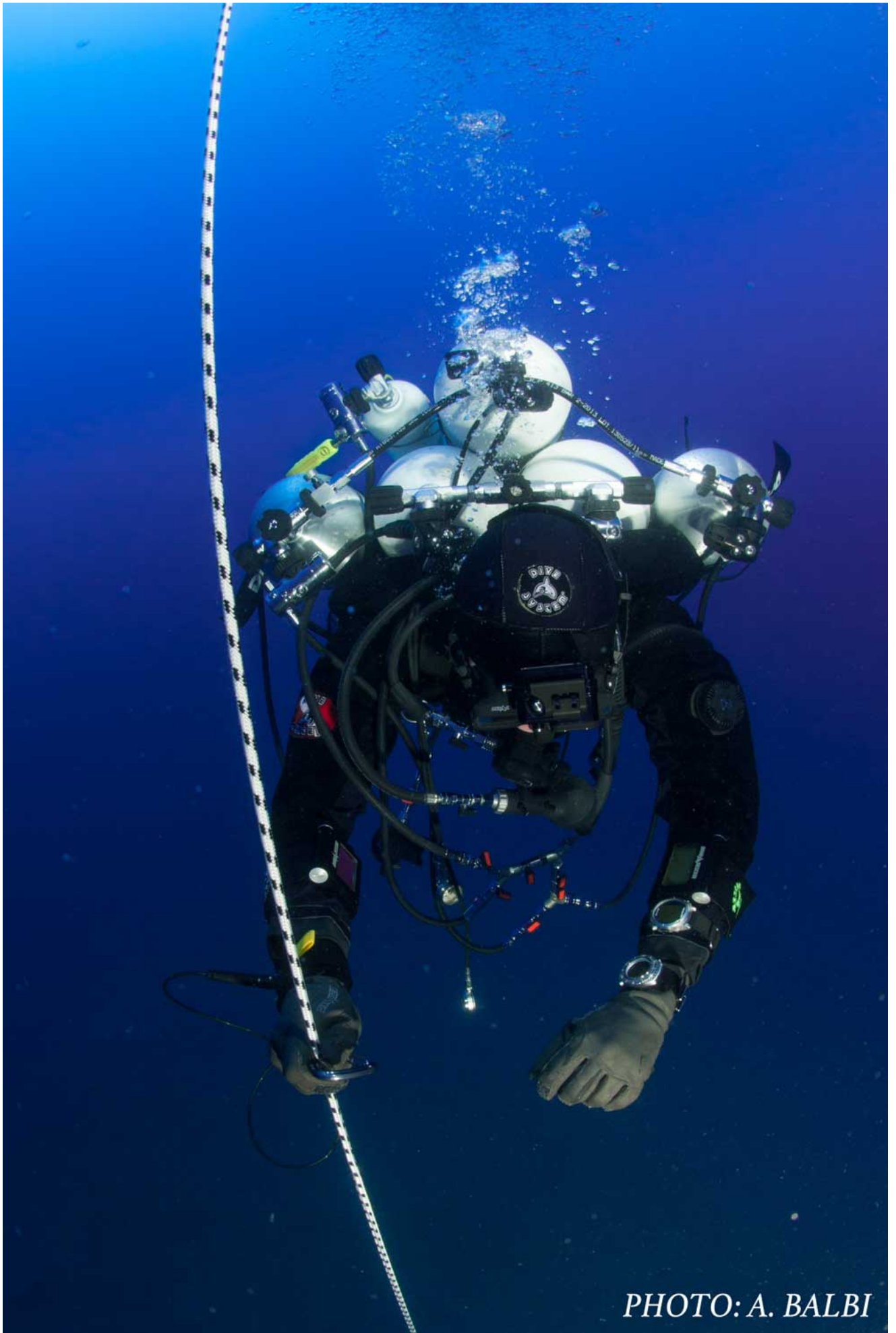

PHOTO: A. BALBI

- Kertoisitko vielä suosikkisukelluskohteestasi, joka sijaitsee Nizzassa ja on nimeltään Tombant des americains?

Se on paikka, jossa olen kehittynyt syvyysukeltajana. Tombant on uskomaton pystysuora seinämä, jonka huippu on 55 metrin korkeudessa. Kallioita peittävät valtavat gorgoniat ja 55 - 85 metriä pitkä vyöhyke on hyvin kaunis ja muistuttaa aivan Malediiveja. Siellä on punaisia ja mustia koralleja ja kaikenlaisia sienieläimiä. Pystysuoran seinämän juurella on lyhyt, viettävä, mutainen alue, joka on tavallisesti pilvinen ja aavemainen paikka. Se ei houkuttele kulkemaan lävitseen, mutta kun sen läpi menee, löytää itsensä luolan kupumaiselta katolta, josta pohjalle on matkaa 118 metriä. Olo on kuin elokuvissa, adrenaliiniä kehittyy ja voit vain rentoutua, jos jatkat eteenpäin. 160 metrin päässä on lisää kallioita, ja seinämä muuttuu maanvyörymäksi. Erikoisen muotoiset kivenjätkäleet työntyvät ylös merenpohjasta kuin Gargouille (hirviöpatsas). Alla on 200 metrin pudotus ja paljon mutaa. Todella aavemainen paikka.

Henkilökuva

- Horoskooppimerkki: Neitsyt
- Ikä: 39
- Kotipaikka: syntynyt Sanremossa vuonna 1976, asuu Genoan ja Ventimiglian välillä
- Suosikkisukelluskohde: Tombant des americains (Nizza, Ranska)
- DANin jäsen vuodesta 1994

Kronologia

- 1995 sukellusopas
 - 1997 laitesukelluskouluttaja ja happiensiavun DAN-kouluttaja
 - 1998 tekniikkasukelluskouluttaja
 - 2000 trimix-kouluttaja ja CCR-sukeltaja (suljetun kierron sukeltaja)
 - 2003 pelastussukeltaja palokunnassa
 - 2012 maailmanennätys itsenäisessä syvyysukelluksessa laitteilla ilman avustusta, 212.5 m Nizzassa vuonna 2012
 - 2014 Italian kaikkien aikojen ennätys (maailmanennätysyritys) 253m Bordighera
-

<https://www.youtube.com/watch?v=iZX7JjBbXKE>

https://www.youtube.com/watch?v=0zk_ktKbkls

<https://www.youtube.com/watch?v=S4rnV9GsVgg>